

Arrest

nr. 288 031 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FLANDRE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 april 2019 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 11 maart 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest 260 8087 van 16 september 2021. Op 19 oktober 2021 dient verzoeker een cassatieverzoek in bij de Raad van State. Deze zaak is nog in behandeling. In navolging van de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krijgt verzoeker op 27 oktober 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : Z. C. (...)

voornaam : J. A. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Villa Rosario

nationaliteit Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 12/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 03/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikels 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM");
- artikels 7, 47 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");
- artikels 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw" of "Vreemdelingenwet");
- artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;
- het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;

• Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 13 EVRM :

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verslag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Artikel 47 Handvest:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privéleven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n° 230293 van 24.02.2015 ; RvS n° 230257 van 19.02.2015 ; RvS n° 233.257 van 15.12.2015 ; RvS n° 233.512 van 19.01.2016 ; RvV n° 141 336 van 19.03.2015; RvV n° 146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n° 151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• *Ontwikkeling van het middel*

Tot nu toe heeft verzoekers raadsman het administratief dossier van verzoekende partij nog steeds niet gekregen (cf stuk 6). Verzoekende partij behoudt zich derhalve het recht voor om na raadpleging van het administratief dossier haar ontwikkelingen verder te onderbouwen.

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengen, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoeker het grondgebied moeten verlaten binnen dertig dagen. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en hij werd niet geassisteerd dooreen raadsman in het kader van de procedure.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat (arrest nr. 260 643 dd. 14.09.2021):

En l'espèce, l'examen du dossier administratif ne montre pas que la partie défenderesse a donné la possibilité à la requérante de faire connaître son point de vue, dans un délai raisonnable, avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale. En effet, la requérante a uniquement été entendue, le 13 juin 2018, lors de son audition à l'Office des Etrangers, dans le cadre de sa demande de protection internationale, soit plus de deux ans et demi avant la prise de l'acte attaqué. En outre, la note de synthèse, qui figure au dossier administratif, comporte uniquement une évaluation de la situation, sur la base des éléments figurant dans le dossier administratif, au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Elle ne peut donc être considérée comme suffisante, au regard du principe général du droit d'être entendu.

Verzoeker moest gehoord worden, binnen een redelijke termijn, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Mocht verzoeker effectief gehoord worden had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd voor meer dan twee jaar; dat hij hier wenst te blijven met zijn partner, met wie hij samenwoont en wie nu in verwachting is van hun gemeenschappelijke kind (cf stuk 3 en 4) en met alle leden van zijn familie (moeder, broer en zus, en neven); en dat hij de onveilige situatie in zijn land van herkomst vreest;*
- het feit dat verzoeker zich ook professioneel in België wil inzetten: hij heeft meerdere maanden in een restaurant gewerkt (stuk 5);*
- het feit dat er een administratief beroep in cassatie ingediend werd bij de Raad van State en dat dit procedure steeds hangend is, zodat hij "niet-verwijderbaar" is en de asielpcedure steeds lopend is;*

Aangezien artikel 74/13 Vw zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het

nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest. Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De verwijdering van verzoeker schendt de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel samen gepaard met het recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM en 47 Handvest) daar een procedure hangend is bij de RvS voor verzoeker en zijn familie op het moment van het aannemen van de bestreden beslissing door verwerende partij. Een administratief beroep in cassatie werd inderdaad ingediend bij de Raad van State op 19 oktober 2021 en dit beroep is steeds hangend, zodat de betrokkene zijn asielprocedure steeds lopend is, en dat hij niet verwijderbaar is.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder artikels 8 EVRM, 7, 24 en 52 Handvest, want de analyse van het gezinsleven van verzoeker is onvoldoend. Verzoeker heeft een stabiele relatie met Mevrouw ROMERO IBANEZ, met wie hij samenwoont (stuk 3) en wie nu in verwachting is van hun gemeenschappelijke kind (stuk 4); en er kan geen sprake van zijn dat zij uit elkaar gaan. De onveiligheidssituatie in Colombia en de veiligheidssituatie in België vormen ook bepaalde aspecten die in acht moesten worden genomen, en die verzoeker naar voor zou hebben gebracht was hij gehoord [supra], en die niet in aanmerking werden genomen. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2. Verzoeker betoogt dat er sprake is van een schending van het hoorrecht, omdat hij meent dat hij had kunnen inbrengen dat hij in twee jaar een leven heeft opgebouwd in ons land, een partner heeft die zijn kind verwacht, de intentie heeft om hier werk te vinden en er een hangende cassatieberoep is.

Om een onregelmatigheid in het hoorrecht te constateren, dient verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Hij dient aan te tonen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39)

Een cassatieberoep bij de Raad van State heeft geen schorsende werking en artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven zodra de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Een beroep bij de Raad van State tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak doet.

De vaststelling dat de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing heeft genomen volstaat om te stellen dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten. Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing niet: *“hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 03/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.”*

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke persoonlijke omstandigheden. In de evaluatienota 74/13 wordt als volgt gesteld:

“Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/10/2019) ongehuwd te zijn.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familielevens : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/10/2019) dat zijn moeder, één zus, één broer en twee neven in België verblijven. We wijzen er vooreerst op dat deze allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling en tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. De broer van betrokkene verblijft legaal in België en is dus geen voorwerp van een BGV. De moeder, de zus en de twee neven van betrokkene maken echter allen wel het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen wanneer hij zich beroept op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij hier wenst te blijven met zijn partner, met wie hij samenwoont en die in verwachting is van hun gemeenschappelijke kind. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift stukken die aantonen dat hij op het zelfde adres woont als A.M.R.I. en dat zij zwanger is.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het feit dat verzoeker meent goed geïntegreerd te zijn in de samenleving opent niet zonder meer het recht op verblijf. Verzoeker verblijft nog maar sinds 2019 in België. Verzoeker heeft zijn gezinsleven uitgebouwd binnen een precarie verblijfssituatie. In die omstandigheden kan niet worden aanvaard dat de Belgische staat ertoe verplicht zou zijn verzoeker verder in het Rijk te laten verblijven. De Raad beklemtoont dat verzoeker zijn gezinsleven in België volledig heeft opgebouwd binnen een niet-duurzame verblijfssituatie.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zijn belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in om in België te blijven terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Colombia, dient aangehaald te worden dat de vrees voor terugkeer naar het land van herkomst in reeds werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat de vrees voor vervolging en

veiligheidssituatie in Colombia grondig geanalyseerd zijn, waarna geconcludeerd werd dat er geen gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade of vernederende behandeling bij terugkeer naar Colombia. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC